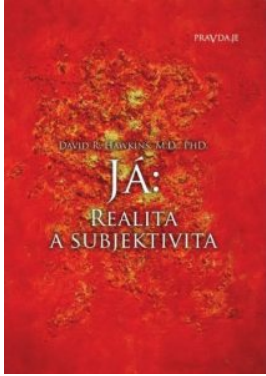


Kapitola 7: Radikální realita Já

Předcházející část: Kapitola 6: Realizace

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Nami vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

DRUHÁ ČÁST Realizace Božství

KAPITOLA 7: Radikální realita Já.

Otázka: *Není-li přítomnost Boha jako Já prožívaná myslí nebo myšlenkou, jak to může být známé?*

Odpověď: Není nutné vědět o Já, ale prostě se jím stát tak, že se zbavíte toho, co není. Realizace nastává subjektivní proměnou.

Otázka: *Říká se, že hledající a hledané jsou jedno a to samé. Je to správně?*

Odpověď: Je to nesprávné. To, co hledá je ego-já a proto nejsou totéž. Já už nemá potřebu nebo schopnost hledat to, co už je.

Otázka: *Proč se tato kniha nazývá jednoduše Já? Obvyklý výraz pro Boží vědomí je „Já jsem“.*

Odpověď: „Jsem“ znamená bytost. Konečná pravda je mimo bytostnost nebo jakékoli nepřechodné sloveso. Jakýkoliv pokus o definování Já, jako například „já jsem to, „nebo“ Já jsem“, je nadbytečný. Konečná realita je nad všemi jmény. Já znamená radikální subjektivitu stavu Realizace. Je to samo o sobě úplné prohlášení o realitě.

Otázka: *Je konečná Pravda stejná jako „prázdnota (void)“?*

Odpověď: Pojem „prázdnota (void)“ vyvolal mnoho zmatků a zavádí lidi po staletí. To znamená nicotnost nebo neexistenci, která není možností v realitě. Neexistuje žádný opak Boha. Jen Pravda má skutečnou existenci. To, co běžně znamená pojem „prázdný“, je absence formy, absence látky nebo neduality a je často zaměňován s neexistencí. Smíchat konečnost Allness (vše) s nicotou / prázdnotou znamená být obětí nepravdy nebo snahy dokázat, že neexistence existuje.

Otázka: *Existují překlady buddhistického učení, které popisují konečnou realitu jako „prázdnotu (void)“.*

Odpověď: Zde může svalový test pravdy poskytnout skvělé služby. Ne forma neprojeveného nemůže být zaměňována s nicotou nebo neexistencí. Slovo „nic (nothing)“ doslovně znamená „ne věc (no thing)“, nebo bez formy (tj. neprojevený, anatta Buddha). Je prázdný od všech forem včetně mentalizací a tak paradoxně je všechno. Podobně, pokud jste nikde (žádná pozice ve vesmíru), pak jste všude. Pokud nejste časově omezeni, pak jste nadčasoví. Co je neomezené tvarem, časem nebo prostorem, je samozřejmě všude a všudypřítomné (všemocné, všudypřítomné a vševědoucí). „Buddhovská přirozenost (nature)“ je nemanifestovaná.

Otázka: *Co znamená to, že moc je výrazem a důsledkem kontextu?*

Odpověď: Je to kontext, který definuje limity a možnosti. Neomezený kontext je v souladu s Nekonečným neprojeveným, jehož síla je nekonečná.

V definitivní definici je Bůh neomezeným kontextem, z něhož vzniká nekonečná moc. Vidíme jeho projev ve viditelných vesmírech, které se rozšiřují rychlostí světla. Mimo formy nemají takové koncepce však žádnou shodnou realitu.

Otázka: *Mnoho otázek, které vznikají, proto není opravdu zodpověditelných.*

Odpověď: To je pravda. To je proto, že jsou často pouhé tautologie. Ony jen znamenají definici významu, ale nemají žádné důsledky v existenci.

Mysl se domnívá, že se zdá, že logické a intelektuálně rozumné myšlenkové postupy musí mít souladné reality. To je hlavní zdroj omylů v lidském životě. Zvláštní povaha spekulativní intelektualizace je odhalena objevem, že nemá žádné shodné zastoupení v aktualitě. Platnost pravdy je založena pouze na skutečné existenci, a tudíž je subjektivně ověřitelná.

Historicky vidíme neustále příklady neúspěšné sociální politiky a politické katastrofy. Chyba je Achillovou patou Akademie, jejíž vstupy do společnosti jsou dány nepřiměřenou zásluhou a statusem. Hypotetický není reálný. To také dává vzniknout hrubě nesprávným kalkulacím selhávajících zpravodajských agentur různých vlád ohledně motivů a pravděpodobného jednání jiných zemí. Základní omyl je domněnka, že jsou i „ostatní lidé“ řízeni etikou, logikou a rozumem, což je hrubá chyba. Proto je tato země vždycky „překvapena“ reakcí jiných zemí nebo segmentů společnosti, které mají velmi odlišné programy.

Academie kalibruje v úrovni 400+. Ostatní společnosti a hlavní segmenty společnosti mají úroveň mnohem nižší a jsou často hluboko pod 200. Taková

společnost je ovládána účelností, nenávistí, chamtivostí, sobectvím, emocionalitou, atd. Takže „jídlo pro chudé“ poslané jiným zemím je obvykle zabrané bohatými lidmi, kteří necítí žádnou povinnost vůči „nezasloužené“ nižší třídě.

Otázka: *Pokud je konečná realita radikální subjektivitou, jak může být smysluplně přenášena nebo sdělena?*

Odpověď: Nelze o ní verbálně komunikovat. Stává se známá tím, že je. Tento sklon je usnadněn Milostí (úrovni vědomí) učitele. To je sebejistá identita. V realitě neexistuje roztržidění na já, ty a poselství; všechno je totéž.

Já je poselství. Chcete-li například zažít sluneční svit, nepotřebujete vědění ani mluvení o něm. Existence již existuje úplná a celková. Veškerá definice je již abstrakce a tedy ne skutečnost, která to popisuje.

Zdrojem všeho, co existuje, je Božství; tedy všechno, co existuje, je již dokonalé. Bez této dokonalosti by nic nemohlo existovat. Z pohledu osvícení lze říci, že lineární je pozorované z kontextu nelineárního. Chcete-li to jinak, existence je projevem Božství jako forma. Samotný vesmír je tedy neškodný. Pohled z osvícení přesahuje zážitek, pozorovatele, svědka a dokonce i sebe sama.

Otázka: *Proč je slovo „Já“?*

Odpověď: Zkušenost Přítomnosti je radikálně hluboce subjektivní. Obvykle mysl předpokládá, že Bůh je „jinde“, a sice že je transcendentní, v nebi, nebo někde v historii nebo v budoucnu. Tradičně je však Bůh popisován jako transcendentní i imanentní. Termín „Já“ zdůrazňuje, že Bůh je objeven jako konečná skutečnost, která je základem skutečné existence člověka „tady a teď“ (např. „Nebe je uvnitř vás.“)

Buddha říkal, abychom se vyhýbali použití termínu „Bůh“ kvůli převládání mylných pojmů, které ho obklopují. On se chtěl vyhnout všem omezením, která tato koncepce umožňuje. Já jako povědomí je často v literatuře označováno jako světlo. Tak jak je vysvětleno v Genesis, projevené se stalo nejprve manifestovaným Světlem, které bylo zářením energie Boží, která se formovala jako vesmír.

Pojem „Já“ také překonává dualistickou představu, že člověk je oddělený od Boha. Historicky, obraz, že je hříšník tady na Zemi a někde tam je nějaký Bůh v nebi, je pohledem ega. Pro většinu lidí termín „Bůh“ znamená „jiný a jinde“. Neexistuje však oddělení v oblasti všehomíra stvoření, takže je nemožné, aby stvořený byl oddělený od Stvořitele. Osvícení je tedy odhalením Já, když se odstraní iluze reality samostatného já.

Neustálé uvědomování si existence člověka jako „Já“ je výraz stále přítomného vrozeného božství Já. Jedná se o univerzální, neustálou zkušenost, která je čistě subjektivní a kterou dokázat není možné nebo nutné. „Já“ je výrazem Božství jako povědomí, které je proto mimo čas a formu. Pravda této identity je zakryta dualitou, kterou vytvořilo vnímání a která zmizí, když se opustí všechny postoje.

Otázka: *Jak lze najít skutečnost?*

Odpověď: Pravda je radikální subjektivita. Při zhroucení iluze duality, včetně předpokladu „skutečnosti“ odděleného „já“, zůstává pouze stav Nekonečného „Já“, což je projev Neprojeveného jako Já.

Neexistuje ani subjekt, ani objekt. Stejně jako nekonečný prostor, neexistuje vzdálenost, čas, trvání nebo lokalita. Všechno převažuje současně. Vše je evidentní, sebe-vědomé, sebe-odhalující a totální.

Otázka: *Pokud je realita bez rozdělení, jak se tvoří forma?*

Odpověď: Forma je výrazem potenciálu vědomí, jak se vyvíjela jako aspekt Stvoření. Substrát formy je beztvary a přesto vrozeným výrazem formy jako Stvoření. Tím pádem, forma a stvoření jsou pozorování.

Otázka: *Jaký je vztah termínu „Pravda“ k Bohu?*

Odpověď: Zdrojem nekonečné moci je nekonečný kontext.

Bůh je nekonečný kontext, který je neprojevené Božství nazývané „Boží hlava (Godhead)“. Z neprojeveného nekonečného kontextu Boží hlavy vyvstává Bůh jako Stvořitel manifestovaného vesmíru, který je tedy bez začátku a konce. Vznik a zmizení vesmírů je iluze vnímání. Tato iluze je uvedena ve Védách jako „Indrův sen“. Indra, jako Nejvyšší realita, projevuje vesmír jako sen. Když se Indra nadechne ve snu, vesmír se objeví, a když Indra vydechne, vesmír zmizí. Při dalším nádechu se objeví další vesmír a tak dále do nekonečna.

Současný vědecký výzkum přichází s odhadem věku vesmíru a „teorií velkého třesku“. Tvrdí, že k velkému třesku došlo před miliardami let, nebo nějak tak. V nekonečném čase jsou miliardy let ekvivalentní k mikrosekundě. Existuje tedy nekonečná řada vesmírů a dimenzí bez konce.

Otázka: *Je tedy forma vnímání?*

Odpověď: Vnímání jako povědomí je neosobní kvalita vědomí. Absolutní skutečnost je podklad vědomí. Vědomí je neosobní kvalita božství vyjádřená jako vědomí a je nedualistická a nelineární.

Vědomí je jako nekonečný prostor, který je schopný vědomí. Vědomé povědomí je kvalita Božské esence. Ve skutečnosti neexistuje ani subjekt, ani objekt.

Otázka: *Znovu vysvětlete, co se rozumí pojmem „Já“.*

Odpověď: Pojem „Já“ je pouze kompletní a přesná sentence, kterou může být absolutní Pravda přesně popsána. Přidání výrazu „jsem“ je nadbytečné i nepřesné, protože „jsem“ znamená bytost a absolutní skutečnost je mimo bytostnost (kalibrovaná úroveň 997.) Tyto termíny by samy o sobě vytvářely polaritu protikladů, jako je existence versus neexistence, nebo bytost versus nebytost.

Otázka: *Je já „Já“? (Je Self „I“?)*

Odpověď: Pro mysl je těžké pochopit absolutně vlastní identitu. Mysl je zvyklá myslet v pojmech a tvrzeních, ve kterých prohlášení doplňuje podstatné jméno se slovesem, jako je bytost nebo stav, nebo jednání. To, co existuje, je již úplné, jinak by to neexistovalo.

Existence nevyžaduje závislost na nějakých jiných okolnostech. Podmíněná existence je proto iluzí ega / myslí, která věří, že nic neexistuje bez závislosti na něčem mimo sebe. Existence je sama úplná a bezpodmínečná. Existence je pouze z Milosti Boží, skrze Boží nařízení (Divine ordinance). (Toto prohlášení je na úrovni kalibrace 998.) Vzhled odráží podmínky a je proto přechodný.

Vysvětlení:

Mysl se používá k popisům a definicím podmínek kvality a předpokládaných příčin. Proto pro vnímání není nic úplného nebo totálního samo o sobě, ale je vždy závislé na jiných okolnostech. To je způsobeno sklonem dualistické myslí pro oddělení v čase a prostoru a nadřazení údajného a imaginárního vysvětlení tajemným operantem nazývaného „příčina“. Proto je pro mysl vše závislé na okolnostech a považované za dočasnost, která proto vyžaduje vysvětlení pro pochopení. Mentální tvrzení předpokládají oddělení mezi subjektem a objektem nebo podmínky, jmenovitě předmět, příslovce nebo adjektivum a predikát. (Kauzalita kalibruje na 426.)

Ve skutečnosti nic nevyžaduje vysvětlení. Nic není způsobeno něčím jiným. Existence nevyžaduje žádné vysvětlení, ani nemá závislost na jakémkoli jiném stavu nebo kvalitě. Toto chápání je objasněné skutečností, že nic samo o sobě nemá „význam“. Proto nemá ani „účel“. Vše je již dokončené a vlastní existence je jeho vlastní identita.

Například „prostor“ jen „je“; prostě „stojí“ a nedělá vůbec nic. Nemůže být měřen, protože měření je pouze libovolná mentace (myšlenkový proces). Není nutný žádný důvod. Došlo by ke zbytečné mentaci se ptát: „Proč je prostor“, nebo „Jaký má účel?“. Neexistuje žádný důvod pro každou skutečnost. Nic ve vesmíru nevyžaduje „proč“, ani se žádná pravda neodhalí tím, že se položí otázka. Chcete-li pokračovat v otázce „proč“, je to jako pronásledovat svůj ocas a skončí to jen zábavnými nápady.

Podívejme se dále na otázku „když“. V realitě, která je nadčasová a nekonečná, neexistuje „když“; ani žádné události, které mají být vysvětleny, ani neexistují žádné sekvence, trvání nebo příčiny.

Je vidět, že všechna vysvětlení, popisy, diskuse a podmínky jsou pouze abstraktní myšlenky. Abyste jim unikli je nutno jít nad rámec duality, protože mysl si obvykle zvolí postoj, z něhož vytváří vjem iluze založené na tomto postoji, která zakrývá skutečnost.

Já, není podmíněno; nemá žádné vlastnosti a není závislé nebo vysvětlitelné. Já, nemá trvání, počátek nebo konec, umístění, formu nebo omezení. Je to zářivost Já, která osvětluje existenci, bez níž by nebylo žádné povědomí. Já je mimo proces. Všechny popisy jsou nevhodné a nepoužitelné pro Já.

Otázka: *Co znamená pojem „mystik“?*

Odpověď: Mystik ví, prožívá a identifikuje Já jako kontext i obsah, tedy kontext je obsah. Obsah ega je přechodný produkt vnímání a jako film má nezávislou existenci. Obsah vnímání je automatickým vedlejším produktem postojů a jde ruku v ruce s vytvářením iluzí vnímání. Věda je autorita lineární domény newtonovského paradigmatu, mystik je autorita nelineární domény.

Otázka: *Protože jazyk je forma, jak může mystik, který žije v realitě nelineární beztvorosti, přenášet informace?*

Odpověď: Výuka se skutečně odehrává současně na dvou úrovních. První a nejdůležitější je tichá a bez formy, která se vyskytuje nad úrovní mysli a je neverbální. To se projevuje jako důsledek vnitřní moci úrovně vědomí učitele. Bylo by to podobné nosné vlně, která doprovází slova učitele a je kvalitou Přítomnosti jako Já.

Inspirace a duchovní síla pravdy mystika jsou doprovázeny produktem Božství, jehož energetické pole vstupuje do oblasti vědomí studenta. Tato Milost byla tradičně označována jako „Přenos bez mysli,“ (paradoxně nazvaný „mysl“, což znamená bez formy a bez ega). Tento způsob popsal v zenových učeních Huang Po, a také Buddha, který přenášel neverbální vědomí na svého studenta, když mu dal květ. Touha duchovního aspiranta po pravdě je souhlasem, který vede k plodnému přijetí.

Energetické pole učitele je projevem Přítomnosti. To je pole, které je odpovědné za zázraky, uzdravení, za různé mystické jevy a náhlé realizace, ke kterým dochází spontánně v přítomnosti učitele. Tichý přenos může být přirovnán k fenoménu strhávání. To je důsledek moci samotného pole, které je neosobní.

Vliv učitelova pole vědomí na studenta je prokazatelný jednoduchým kalibrováním (to se rutinně provádí před a po přednášce).

Otázka: *Pokud je pravda bez formy, jak ji lze přenést pomocí slova?*

Odpověď: Veškeré formy jsou souběžně založeny na tom, co je bez formy a toto beztvaré doprovází formu slov a tvoří přenos. Stejným slovům mluveným jako pouhé intelektuální učení chybí síla doprovázející vlny, která usnadňuje porozumění posluchače. Slova přenášená energií přinášejí transformaci v posluchači.

Specifičtější vysvětlením je, že přenos od učitele ke studentovi působí prostřednictvím vyšších duchovních energetických systémů, které jsou mimo mysl, totiž tzv. kauzálního, budhického, kristovského a átmického „těla“, která mají v sobě energetické pole srovnatelné s čakrovým systémem. Slovní obsah a informace jsou zaznamenávány vyššími (abstraktními myšlenkami) a nižšími (doslovné myšlení) mentálními schopnostmi, ale energie s vyšší frekvencí z přítomnosti učitele aktivují spící duchovní energetické systémy studenta.

Takže přenos z „ne-mysli“ (paradoxně nazývaný „Mysl“ v některé literatuře) skutečně znamená, že existuje vyšší energetický systém, který je jako ladička nastaven do vibračního působení tichým procesem. To usnadňuje zkušenostní poznání,

a ne jen intelektuální.

Mnoho duchovních studentů již hodně četlo a jsou již mentálně seznámeni s mnoha duchovními pravdami, ale informace jsou uloženy pouze v paměti mentálního těla a čekají na aktivaci od skutečné přítomnosti učitele, u něhož jsou tato vyšší duchovní těla vysoce energizovaná.

Skutečná touha dosáhnout osvícení povede studenta do té doby, než se takový učitel objeví. Aby byl aspirant úspěšný, musí být schopen rozpoznat falešnost od pravdy. Mnozí naivní hledající jsou zaváděni a s nadějí cestují na dlouhé vzdálenosti k údajně pravým učitelům, kvůli jejich slávě, kouzlu nebo pověsti. Mnoho takových „učitelů“, kteří mají dokonce miliony následovníků, kalibruje v hodnotách 200+, nebo dokonce pod 200. Několik má úroveň ve 400+. Zvláštní je, že někteří všeobecně známí duchovní vůdci kalibrovali vysoko nad 500, když začali učit, ale od té doby klesli pod 200.

Skutečný učitel se se neidentifikuje se jménem nebo titulem, protože tam není žádná „osoba“ přítomná. Výuka je funkce.

Otázka: *Je pochopení studenta závislé na úrovni vědomí učitele?*

Odpověď: Porozumění je založeno na účinku Já nebo je reprezentované ochotou, otevřeností, záměrem a úrovní vědomí posluchače i učitele. Je to společná, každodenní zkušenosti lidí něco vědět, ale může uplynout mnoho let a najednou to „dostanou“. Tato připravenost je často následkem období reflexe, kontempace, modliteb a karmického potenciálu.

Otázka: *Jaký je přínos učení, které se zdá být v té době nepochopitelné?*

Odpověď: Je to jen zdánlivě skryté pro intelekt. Ono zasadí semeno a duchovní aura aspiranta začlení přenášené energetické pole učitelovy aury. Některé informace jsou transformační samy o sobě. Vystavení vysoké Pravdě vyvolává touhu v psychice. Buddha uvedl toto pozorování, když řekl, že když jednou člověk slyšel o osvícené pravdě, nikdy nebude spokojen s čímkoliv menším, přestože to trvá nespočet životů, aby byla dosažena.

Otázka: *Jaké vlastnosti usnadňují porozumění a transformaci?*

Odpověď: Oddanost, víra, modlitba, vzdát se a inspirace. Když bariéry padnou, Pravda se sama odhalí spontánně.

Otázka: *Jak je postavení mystika po celou historii vysvětlena?*

Odpověď: Mystik byl jak ctěn, tak i pronásledován jako kacíř. Mystikova autorita vychází z Přítomnosti, božského „Já“ z já (The Divine „I“ of the Self).

To bylo považováno za svatokrádež autoritářským náboženstvím, jehož víra je omezena pouze na transcendentního Boha (např. Mister Eckhart); mystici tedy měli být exkomunikováni, upáleni, nebo dokonce i ukřižováni náboženskými autoritami. Většina mystiků odcházela ze společnosti. Někteří, díky velkému úsilí, se vrátili do světa, ale mlčeli o svém vnitřním stavu.

Otázka: *Proč se mystik rozhodne mlčet po tak velké události, jako je náhlá realizace?*

Odpověď: Není to záležitost volby, ale schopnosti. Nelze nic říct. Verbalizovat tento stav je obtížné a vyžaduje příznivé okolnosti i některé vrozené sklony nebo karmický hybný obrat. Komunikovat o tomto stavu vyžaduje obnovení formy, která vyžaduje značné množství energie. Je mnohem jednodušší a přirozenější jen zůstat tichý. Ticho slouží také jiným, klidným způsobem. V případě autora bylo třeba mnoha let ticha, než se objevila schopnost mluvit o těchto věcech.

Otázka: *Mystik zachovává osobnost?*

Odpověď: To je poněkud těžké vysvětlit. Zbývající „osobnost“ je vlastně neosobní. Je to interaktivní „persona“, která je schopná zdánlivě běžné účasti v probíhajících lidských záležitostech, ale je pouze svědkem a dovoluje tak činit, ale to není povinné. Je to užitečný nástroj Já. Míra účasti je libovolná a obecně právě slouží určitému momentu. Stejně jako tělo, osobnost nemá žádnou skutečnou důležitost; je to přechodná, dobrovolná, částečná činnost, podobná účasti ve filmu. Ve filmech člověk může kdykoliv odejít, a tak je to s osobností. Je-li účast službou, může se to stát.

Stejně jako tělo není osobnost označena jako „já“. Je jen skutečně užitečné „to“. Zapojení osobnosti do činnosti pokračuje samo o sobě, ale může být také de-energizováno jednoduchým aktem vůle oddělení. Umožnit osobnosti se účastnit také vyžaduje si připomenout, jak svět vidí věci, a vhodně se přizpůsobit.

Světové záležitosti se objevují jako divadlo, které nadhodnocuje nepodstatné a ignoruje to, co je hluboké. Komunikace mystika proto často odráží paradox, a život je viděn v souvislostech jako humorné „absurdní divadlo“. Tak se mystik často záhadně směje tomu, co svět považuje za velkou tragédii. To je způsobeno absurditou při srovnání iluze s realitou. Mystik si je vědom skutečné reality a snaží se ji odrážet zpět ve stylu, který katalyticky aktivuje latentní schopnost duchovního uvědomění.

Jak stoupáme po Stupnici vědomí, existuje progrese moci kalibrované úrovně; avšak ještě důležitější je, že kromě moci dochází ke změně kvality podstaty úrovně. Mohlo by se říci, že informace na spodním konci Stupnice jsou jako olovo, zatímco informace v blízkosti horní části jsou jako platina. Olovo je relativně inertní, nicméně minimum platiny může katalyzovat mnoho tun rudy.

Otázka: *Je často obtížné pochopit smysl duchovní informace.*

Odpověď: Duchovní pravda je mimo význam, „neznamená“ nic. Může být známá a toto vědění může nastat pouze tím, že se Pravdou člověk stane.

Význam je mentální proces a definice. Duchovní pravda je subjektivní vědomí, které je vnitřní a je mimo rozum. Například, co „znamená“ krásný západ slunce? Neznamená nic; je překvapivě to, co je, úplný a kompletní sám o sobě. Bůh je přímé povědomí a zkušenost, realizace a zjevení, a absolutní dokonalost čisté subjektivity.

Otázka: Co cítí Já?

Odpověď: Je centrální, pevné, hluboké, tiché, nezměnitelné, nelokální, rozptýlené, všechno zahrnující, mírové, klidné, pohodlné, bezpečné, bez emocí radosti, nekonečně láskyplné, je ochrana, blízkost, bezpečnost, úplné naplnění a ultra-znamé.

Je radikálně vrozené. Je to konečný „domov“, jádro reality a povědomí. Je to úplné a totální „já“ Vše, co je nebo někdy bylo, nebo mohlo být, mimo čas, místo a podmínky. Je pohodlí, teplo a bezpečnost nepodmíněné a věčné Lásky. Je bezpodmínečná a bez bolesti nebo zranitelnosti. Je mimo mentální procesy, otázky, pochybnosti, slova, nebo emoce. Je mír a ticho, hluboké a nekonečné.

Je to kvalita Božství, která je jasně samozřejmá a vše zahrnující. Láska a moc Boží jsou jedno a to samé.

Následující část: [Kapitola 8: Mystik](#)